

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07/03/2023 r.

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia Agata Makowska - Boniecka

Protokolant - st.sekr.sądowy B. M.

przy udziale Prokuratora – asesora M. A.

po rozpoznaniu w dniu 07/03/2023 r.

sprawy:

M. K. (1)

s. D. i A. z domu K.

ur. (...) w C.

oskarżonego o to, że:

w dniu 11 maja 2022 roku w L. będąc doradcą klienta w (...)z siedzibą w P. nie rozliczył się z zaliczki otrzymanej na poczet zawierania pożyczek gotówkowych i przywłaszczył sobie powierzone mu przez w/w spółkę pieniądze w kwocie 1801,50 zł., przez co działał na szkodę (...). z siedzibą w P.,

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk.

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **M. K. (1)** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, stanowiącego występki z art. 284 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. i po zastosowaniu art. 37a § 1 k.k. wymierza mu karę 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki na równowartość kwoty 10 (dziesięciu) złotych,

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) z siedzibą w P. kwoty 1.801,50 zł (jeden tysiąc osiemset jeden złotych pięćdziesiąt groszy),

III. wymierza oskarżonemu opłatę sądową w kwocie 120,- zł (sto dwadzieścia złotych) i obciąża go wydatkami postępowania w kwocie 70,- zł (siedemdziesiąt złotych).

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 502/22	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku			

<p>dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
<p>1. USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p>1.1. Fakty uznane za udowodnione</p>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	M. K. (1)	<p>w dniu 11 maja 2022 roku w L. będąc doradcą klienta w (...) z siedzibą w P. nie rozliczył się z zaliczki otrzymanej na poczet zawierania pożyczek gotówkowych i przywłaszczył sobie powierzone mu przez w/w spółkę pieniądze w kwocie 1801,50 zł., przez co działał na szkodę (...) z siedzibą w P.,</p> <p>tj. czyn z art. 284 § 2 kk.</p>	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>Firma (...) S.A. zajmuje się udzielaniem pożyczek gotówkowych w domu klienta, a także obsługą klientów, którzy otrzymali pożyczki. Do tego celu firma zatrudnia doradców klienta, którzy są upoważnieni przez firmę do zawierania umów o pożyczki gotówkowe. Doradca klienta jest także upoważniony do odbierania rat z pożyczek udzielonych. Doradca klienta winien rozliczyć się z pobranych od klientów pieniędzy w systemie cotygodniowym. Jednocześnie doradca klienta w cyklu cotygodniowym zobowiązany jest do rozliczenia się z zaliczki otrzymanej na poczet zawierania nowych umów. Według powyższego schematu pracował jeden z Doradców Klienta Pani A. K. (1), zam. (...)-(...) L., ul. (...), zatrudniona od 21.01.2022r. do 04.07.2022r. na podstawie Umowy o Świadczenie Usług przez Doradcę Klienta, która w okresie swojego zatrudnienia ustanowiła swoim pełnomocnikiem Pana M. K. (1), zam. (...)-(...) L., ul. (...). W dniu 11.05.2022r. w trakcie cotygodniowego rozliczenia M. K.</p>	<p>Wyjaśnienia oskarżonego M. K. częściowo</p>	<p>32-33, 44-45, 72v</p>	

nie rozliczył się z firmowych pieniędzy w kwocie 1801,50 zł, co zostało potwierdzone dokumentem kontroli zaliczki doradcy klienta. Doradca klienta po przepracowaniu tygodnia operacyjnego posiada gotówkę, której z reguły część jest przenoszona na kolejny tydzień. Przenoszona gotówka ułatwia doradcy rozpoczęcie kolejnego tygodnia. M. K. (1) pracował już wcześniej w charakterze doradcy klienta w firmie (...) - 4 lata temu i rozpoczął znowu współpracę i pracował tam przez okres 3 miesięcy przed przywłaszczeniem pieniędzy. Wcześniej z pobranych zaliczek rozliczał się bez problemu, wpłacał je na nr rachunku który podawał kierownik lub za potwierdzeniem przekazywał kierownikowi. W tym przypadku kwota 1801,50 zł wynikała z: sumy wpłat klientów z poprzedniego tygodnia, gotówki z przeniesienia z poprzedniego tygodnia operacyjnego, od której odjęto pieniądze wpłacone do banku oraz odjęto wynagrodzenie doradcy. Klienci nie ponoszą w tej sytuacji strat. Brak posiadanych środków firmowych stwierdził kierownik rejonu ds. operacyjnych Pan R. T. (1). W dniu stwierdzenia braku środków firmowych M. K. (1) deklarował chęć

<p>naprawienia powstałej straty firmy do dnia 30.08.2022r. jednak nie dokonał żadnej wpłaty. Dnia 12.07.2022r. firma wysłała wezwanie do zapłaty kierowane do Pani A. K. (1) oraz Pana M. K. (1), które zostało podjęte w terminie. Na wezwanie nie nastąpiła żadna dalsza reakcja oraz próba kontaktu. Jeszcze po stwierdzeniu niedoboru kierownik zaproponował M. K., że będzie miał to rozłożone na raty, spotkali się w L. w aucie kierownika i podpisali dokumenty dotyczące rozłożenia tych pieniędzy na 4 raty, do 30 dnia każdego miesiąca od 30 maja 2022 r. Do dnia wydania wyroku M. K. (1) nie uścił ani jednej raty, nie oddał nawet części tej kwoty.</p>			
<p>Zawiadomienie z załącznikami: kontrola zaliczki doradcy klienta z 11.05.2022 r., umowy o świadczenie usług i ustanowienie pełnomocnika.</p>	2-15		
<p>Zeznania świadka M. R.</p>	17-18		
<p>Zeznania świadka A. K.</p>	29-30		
<p>Zeznania świadka R. T.</p>	39-40		
<p>Wezwanie do zapłaty z dowodem doręczenia</p>	65-66		

M. K. (3) ma (...) lat, jest (...), ojcem jednego dziecka w wieku 2 lat, ma wykształcenie (...) - z zawodu (...), zatrudniony jako kierownik działu transportu u partnerki w firmie (...) z wynagrodzeniem najniższa krajowa + premia (na rękę 3.200 zł miesięcznie), bez majątku, nie leczony psychiatrycznie ani odwykowo. Był dwukrotnie karany sądownie za przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.	Wyjaśnienia oskarżonego	32-33, 44-45, 72v	
Informacja z U.G. w L.	35		
Dane o karalności	36		
Odpis wyroku II K (...)	70		
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	

<p>Za nieudowodnioną Sąd uznał okoliczność podnoszoną przez obronę, jakoby to oskarżony był ofiarą popełnionego przestępstwa i nie oddał pieniędzy, bo je zgubił (albo mu ukradli), a ponadto nie wiedział, komu i na jaki numer konta.</p>	<p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. K.</p>	<p>32-33, 44-45, 72v</p>	
<p>2. OCENA DOWODÓW</p>			
<p>2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	
	<p>Wyjaśnienia oskarżonego M. K. częściowo</p>	<p>W postępowaniu przygotowawczym oskarżony nie przyznał się do winy i złożył wyjaśnienia w zasadzie zgodne z ustalonym stanem faktycznym, przyznał, że pracował dla E. (...) w charakterze pełnomocnika doradcy klienta (jego konkubiny) i nie rozliczył się z pieniędzy w kwocie 1801,50 zł. Wyjaśnił jednak, że pieniądze zgubił, dogadał się, że poniesie odpowiedzialność za tę kwotę i ją spłaci, ale czekał na dokumenty listowne i numer konta do spłaty zadłużenia, jednak nikt się z nim nie kontaktował w tej sprawie. Żądał, aby R. T. się z nim skontaktował, to uzgodni termin spłaty (k. 33). Przyznał także, że</p>	

podpisywał z panem R. T. dokument rozłożenia na raty kwoty, którą zagubił, było tam napisane, że ma dokonywać płatności do 30 dnia każdego miesiąca (k. 45).

W postępowaniu sądowym oskarżony również nie przyznał się do winy i złożył wyjaśnienia częściowo zgodne z wcześniejszymi. Tym razem wyjaśnił, że pieniądze, które mu zniknęły, bo będąc u klienta nie zamknął samochodu, zostały mu skradzione, a E. nie złożył zawiadomienia o kradzieży. Nadal utrzymywał, że nie oddał pieniędzy, ale chce to zrobić zaraz po rozprawie (7 marca 2023 r.), bo numer konta do wpłaty otrzymał w styczniu 2023 r. (k. 72v).

Przy ustaleniu stanu faktycznego Sąd uwzględnił wyjaśnienia oskarżonego w zakresie okoliczności popełnienia przestępstwa i ogólnego przebiegu zdarzenia, gdyż są one zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd natomiast nie dał oskarżonemu wiary w zakresie, w którym obrona twierdziła, że nie miał on zamiaru przywłaszczenia pieniędzy powierzonych mu przez firmę pożyczkową. Oskarżony twierdził, że

nie wiedział, na jaki numer konta ma oddać pieniądze. Jednak jak sam wyjaśnił wcześniej nie miał problemu, by rozliczyć się z zaliczek, robił to przelewem albo za pokwitowaniem wpłacał je kierownikowi. W tym zakresie zatem oskarżony po prostu kłamał. Ponadto oskarżony zmieniał wersję wydarzeń odnośnie tego, co się stało z pieniędzmi, twierdząc początkowo, że je zgubił, a na rozprawie zmienił tą wersję twierdząc, że ją mu skradziono, formułując pod adresem firmy absurdalne zarzuty, że to firma nie zgłosiła kradzieży, gdy tymczasem taki wariant został przez niego wymyślony dopiero na potrzeby rozprawy sądowej. Wcześniej jednak nie zareagował na doręczone mu wezwanie do zapłaty z dnia 12.07.2023 r., doręczone dorosłemu domownikowi. Wskazał, że dostał numer rachunku do wpłaty w styczniu 2023 r., ale przecież i tak nie oddał pieniędzy aż do dnia dzisiejszego, stawiając niezrozumiałe warunki, że „jak R. T. się z nim spotka, to uzgodni warunki spłaty”, podczas gdy te warunki w rzeczywistości od samego początku były uzgodnione, tylko on sam ich nie respektował.

	<p>Zeznania świadka M. R. (2)</p>	<p>Świadek wiarygodny, albowiem jako pracownik pokrzywdzonej firmy pożyczkowej przedstawił jedynie fakty dotyczące charakteru współpracy z M. K. i jego konkubina, nierozliczonej kwoty, okoliczności powierzenia mienia M. K., a także faktu czy zaliczka została spłacona oraz zaprezentował okoliczności, które świadczyły o przestępczym przywłaszczeniu powierzonego mienia. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zeznań tego świadka, zresztą ich wiarygodność nie była przez nikogo w toku postępowania kwestionowana.</p>	
	<p>Zeznania świadka R. T. (1)</p>	<p>Zeznania tego świadka dotyczące zawartego z oskarżonym porozumienia dot. spłacenia nierozliczonej kwoty w ratach były wiarygodne, albowiem były jasne, spójne i rzeczowe i znajdowały oparcie w załączonych dokumentach. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zeznań tego świadka, zresztą ich wiarygodność nie była przez nikogo w toku postępowania kwestionowana.</p>	
	<p>Zeznania świadka A. K. (1)</p>	<p>Zeznania tego świadka Sąd ocenił jako wiarygodne, choć należało do nich podejść z pewną</p>	

		ostrożnością, gdyż jako konkubinie oskarżonego niewątpliwie zależało jej na przedstawieniu go w jak najlepszym świetle. Świadek potwierdziła, że kwota zaliczki nie została przez oskarżonego zwrócona, bo faktycznie „pieniądze zostały gdzieś zapodziane”.	
	Dokumenty (umowy z E. (...), ich rozwiązanie, dokument kontroli zaliczki doradcy klienta z 11.05.2022 r., dokumenty urzędowe, odpis wyroku, karty karne itd)	Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów urzędowych i prywatnych. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	Wyśnienia oskarżonego M. K. (częściowo)	Omówiono we wcześniejszej części uzasadnienia	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia	Oskarżony	

	z wyroku		
	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	<i>I</i>	M. K. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Mając na względzie ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę wyroku, Sąd uznał M. K. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, tj. czynu z art. 284 § 2 kk. Zgodnie z tym przepisem kto przywłaszcza sobie powierzoną mu rzecz ruchomą, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. W sprawie nie ulegało wątpliwości, że – po pierwsze – rzecz ruchoma w postaci pieniędzy stanowiących zaliczki pobrane od klientów stanowiła mienie powierzone M. K. (1) jako pełnomocnikowi doradcy klienta i był zobowiązany się z tej kwoty rozliczyć, tj. oddać ją firmie pożyczkowej. Po drugie – bezspornym było, że oskarżony nie oddał swojemu zleceniodawcy kwoty 1.801,50 zł.			
Na podstawie wyżej ustalonego stanu			

faktycznego Sąd nie miał wątpliwości co do tego, że zachowanie M. K. wypełniło dyspozycję art. 284 § 2 kk, o czym dobitnie świadczy jego zachowanie po popełnieniu przestępstwa. Nie rozliczył się ze zleceniodawcą twierdząc początkowo, że kwotę pożyczki zgubił. Twierdzenie to nie polegało jednak na prawdzie, bowiem później wersja oskarżonego ewaluowała w kierunku kradzieży, co zostało niejako wymyślone dopiero na etapie postępowania sądowego. Gdyby bowiem kwotę tę rzeczywiście oskarżonemu skradziono, to logicznym byłoby udanie się przez niego na Policję i zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa na jego szkodę, czego jednak oskarżony nie uczynił. Jeśli doszłoby do kradzieży, to przecież oskarżony jako osoba, której powierzono mienie, byłby taką kradzieżą pokrzywdzony i to on winien zawiadomić organy ścigania. Przerzucanie odpowiedzialności za brak zgłoszenia rzekomej kradzieży na firmę pożyczkową graniczy już z arogancją. Ponadto oskarżony kłamał, że nie oddał pieniędzy, bo rzekomo nie wiedział, na jaki rachunek ma je przelać, co pozostaje w sprzeczności z tym,

że wcześniej nie miał problemu z rozliczeniem się z poprzednich zaliczek, znał numery kont i dane swojego bezpośredniego przełożonego. Oskarżony nie zareagował nawet na wysłane do niego wezwanie do zapłaty. Nie zwrócił zaległej kwoty nawet po otrzymaniu numeru rachunku od pokrzywdzonego – wg jego wyjaśnień – w styczniu 2023 r., nie uczynił tego do dnia rozprawy. Wszystko to w ocenie Sądu świadczy o tym, że nie miał zamiaru oddać zaległych pieniędzy, a jego niezgodne z prawdą i niewiarygodne wersje obrony były tworzone na bieżąco celem uniknięcia odpowiedzialności.

	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
	<p>3.3. Warunkowe umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach</p>			

warunkowego umorzenia postępowania			
	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
4. KARY, ŚRODKI KARNE, PRZEPADEK, ŚRODKI KOMPENSACYJNE I ŚRODKI ZWIĄZANE Z PODDANIEM SPRAWCY PRÓBIE			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M.K.	I	I	Przepis art. 284 § 2 k.k. przewiduje tylko karę pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Możliwość wymierzenia jednak kary łagodniejszego rodzaju w postaci grzywny dał Sądowi przepis art. 37a

§ 1 kk, zgodnie z którym jeżeli przestępstwo jest zagrożone tylko karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, a wymierzona za nie kara pozbawienia wolności nie byłaby surowsza od roku, sąd może zamiast tej kary orzec karę ograniczenia wolności nie niższą od 3 miesięcy albo grzywnę nie niższą od 100 stawek dziennych, jeżeli równocześnie orzeka środek karny, środek kompensacyjny lub przepadek. Wymierzona wobec oskarżonego kara 120 stawek dziennych grzywny jest w przekonaniu Sądu karą sprawiedliwą i spełnia dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. Osiąganie celów ogólnoprewencyjnych poprzez wykorzystanie społecznego oddziaływania kary nie powinno odbywać się kosztem sprawiedliwości i służyć wyłącznie jako odstraszenie społeczeństwa. Słusznie bowiem kwestionuje się w judykaturze Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych pogląd, że tylko wysokie kary pozbawienia wolności osiągają cele prewencyjne. Tymczasem cele te osiąga się karami sprawiedliwymi, bez względu na ich wysokość.

- Sąd uznał, że karą adekwatną do wagi popełnionego przez

oskarżonego czynu i stopnia jego społecznej szkodliwości plasującego się „wysoko”, będzie kara 120 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki na równowartość 10 zł. Kara grzywny w wysokości prawie połowy miesięcznego wynagrodzenia oskarżonego stanowi w tym wypadku dolegliwość, która w najlepszy sposób zabezpieczy realizację wychowawczych i dyscyplinujących celów kary. Oskarżony odczuje ją jako realną dolegliwość, akcentującą fakt nieopłacalności popełnienia przestępstw. Orzeczona kara nie razi surowością, szczególnie jeśli się uwzględni, że oskarżony już nie pierwszy raz dopuścił się przestępstwa przeciwko mieniu. Liczba stawek została skalkulowana tak, żeby oddać wagę czynu, a ponadto ewentualnie zamienić grzywnę na pracę społecznie użyteczną w razie braku możliwości jej zapłaty (art. 45 § 1 kkw).

- Okolicznością obciążającą była wcześniejsza karalność oskarżonego: dwukrotnie za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

- W sprawie nie było istotnych okoliczności łagodzących.

			<p>- Logika nakazuje przyjąć, iż M. K. (1) nie należy do kategorii sprawców zdemoralizowanych, wobec których orzeczenie kary pozbawienia wolności jest jedyną zasadną formą reakcji prawnokarnej, lecz przeciwnie - dla realizacji celów kary najbardziej adekwatna będzie sankcja finansowa. W ocenie Sądu orzeczona w przedmiotowej sprawie kara nie razi zbytnią surowością i jest sprawiedliwą odpłatą za popełniony czyn. Brak poszanowania dla porządku prawnego, którym kolejny raz wykazał się oskarżony, świadczy o niezrozumieniu norm społecznych i prawnych, a nawet swojego rodzaju niedojrzałości społecznej. Sąd stanął na stanowisku, że wobec takich właśnie sprawców większą dolegliwością będzie konieczność poniesienia określonej sankcji finansowej, niż izolacja penitencjarna.</p>
M.K.	II	II	<p>Zgodnie art. 46 § 1 k.k. w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; przepisów prawa</p>

			cywilnego o możliwości zasądzenia renty nie stosuje się. Bezspornym w sprawie było, że (...) z siedzibą w P. poniosła szkodę na kwotę 1.801,50 zł, której oskarżony do tej pory mu nie zwrócił. Dlatego Sąd zobowiązał oskarżonego na podstawie art. 46 § 1 k.k. do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 1.801,50 zł.
5. INNE ROZSTRZYGNIECIA ZAWARTE W WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. INNE ZAGADNIENIA			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			

7. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III	<p>O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. Dlatego Sąd wymierzył oskarżonemu opłatę w kwocie 120 zł na podstawie art. 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku Nr 49 poz. 223 ze zm.) i obciążył go wydatkami postępowania, w kwocie 70 zł.</p> <p>W sprawie nie ustalono żadnych okoliczności, mogących stanowić przesłankę do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych.</p>	
8. PODPIS		